

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/2011-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. mája 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti V. H., T., zastúpeného advokátom JUDr. R. C., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 260/1995, za účasti Okresného súdu Trnava, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 260/1995 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Trnava p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 260/1995 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. V. H. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré mu j e Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava j e p o v i n n ý uhradiť V. H. trovy konania v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. C., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 122/2011 z 31. marca 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť V. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 260/1995 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného je účastníkom preskúmovného konania o náhradu škody, ktoré začalo 11. decembra 1995.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo uvedené konanie právoplatne skončené.

Okrem toho, že sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadoval prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon žiadal priznanie finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a úhradu trov konania pred ústavným súdom.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 Spr V/221/2011 doručeným ústavnému súdu 26. apríla 2011, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Skutkovo a právne ide o zložitý spor, nakoľko sa jedná o žalobu o náhradu škody z dopravnej nehody. Vo veci bolo vykonané znalecké dokazovanie a vo veci bolo už štyrikrát rozhodnuté v merite veci, avšak po odvolaní účastníkov konania Krajský súd v Trnave vec vždy vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vo veci bolo vypočutých mnoho svedkov, doložené spisy Okresného úradu vyšetrovania PZ. V súčasnosti vo veci bol opätovne vyhlásený rozsudok a vec bude zaslaná na Krajský súd v Trnave na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľov...

Vo veci nenastali prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. O. s. p., avšak navrhovatelia počas konania rozširovali okruh účastníkov konania o vedľajšieho účastníka – S., a. s., ktorý po zmene právnej úpravy bol zmenený na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov. Taktiež rozšírili žalobu proti ďalšiemu odporcovi a o všetkých týchto návrhoch súd musel rozhodovať uznesením.

Sťažovateľ niekoľkokrát zapríčinil odročenie pojednávania tým, že sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavil, alebo sa nezdržoval v mieste trvalého pobytu a súd musel vykonávať zisťovanie jeho pobytu. Taktiež neoznámil, že nastúpil do výkonu väzby a neskôr do výkonu trestu, preto súd opätovne musel zisťovať jeho pobyt. Ďalej neodpovedal na výzvy súdu, preto bol opätovne vyzývaný a bola mu uložená dvakrát poriadková pokuta.

Ďalej boli spôsobené prietahy zo strany ustanoveného znalca v konaní, ktorý neposkytol súčinnosť súdu, nevypracoval znalecký posudok v stanovenej lehote a neodpovedal na mnohopočetné výzvy a urgencie súdu.

Z prehľadu úkonov súdu vyplýva, že vec prejednávajúci sudcovia vykonávali úkony v spise priebežne, preto som nezistila, že by prietahy v konaní boli spôsobené súdom.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti bol aj tento prehľad procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania:

„Dňa 11. 12. 1995 navrhovatelia J. M. a T. M. podali návrh na náhradu škody z dôvodu, že sťažovateľ – odporca viedol osobné auto neopatrne a neprimeranou rýchlosťou a na prechode pre chodcov zrazil dcéru navrhovateľov a spôsobil jej ťažké vnútorné zranenia, ktorým dňa 8. 9. 1994 podľahla. Domáhali sa náhrady škody vo výške 34.290,30 Sk s príslušenstvom.

Dňa 23. 1. 1996 vytýčil vec prejednávajúci sudca JUDr. M. G. termín pojednávania na deň 11. 3. 1996.

Pojednávanie dňa 11. 3. 1996 bolo odročené po výsluchu účastníkov na neurčito za účelom vykonania dotazov na krajskú prokuratúru vo veci sťažnosti účastníkov konania.

Po odchode JUDr. G. z tunajšieho súdu bola vec dňa 1. 4. 1996 pridelená sudkyňi Z. Z., ktorá dňa 9. 4. 1996 vytýčila pojednávanie na deň 9. 5. 1996, na ktoré sa nedostavil právny zástupca odporcu, preto bolo pojednávanie odročené na deň 30. 5. 1996, kedy sa opätovne nedostavil odporca na pojednávanie a pojednávanie bolo odročené na 24. 6. 1996.

Na tomto pojednávaní boli vypočutí účastníci konania a pojednávanie bolo odročené na 25. 7. 1996 za účelom výsluchu svedka a dotazu na OÚNZ T.

Na pojednávaní dňa 25. 7. 1996 bol vypočutý svedok a pojednávanie bolo odročené na 12. 9. 1996 za účelom výsluchu svedkov.

Pojednávanie 12. 9. 1996 bolo odročené na 17. 10. 1996 z dôvodu nedoručenia predvolaníek svedkov.

Na pojednávaní 17. 10. 1996 boli vypočutí traja svedkovia a pojednávanie bolo odročené na 14. 11. 1996 za účelom výsluchu ďalšieho svedka.

Pojednávajúce dňa 14. 11. 1996 bolo odročené na neurčito z dôvodu pribratia znalca z odboru dopravy.

Dňa 19. 11. 1996 bol do veci pribratý znalec z odboru cestnej dopravy Ing. M. A. a spis bol znalcovi doručený 27. 2. 1997.

Dňa 22. 4. 1997 bol znalec vyzvaný na doloženie znaleckého posudku a opätovne bol urgovaný 22. 5. 1997 a 18. 7. 1997 a 29. 9. 1997 a opätovne 10. 10. 1997, 30. 10. 1997, 12. 1. 1998, 19. 3. 1998, 13. 5. 1998, 21. 7. 1998, 9. 9. 1998, 9. 11. 1998, 12. 1. 1999, 10. 3. 1999, 24. 5. 1999, 31. 8. 1999.

Znalec bol predvolaný na výsluch na deň 14. 12. 1999, 18. 1. 2000, 18. 2. 2000. Znalec vypracoval znalecký posudok 11. 2. 2000.

Sudkyňa dňa 18. 2. 2000 dala doručiť znalecký posudok účastníkom konania na písomné vyjadrenie a dňa 18. 4. 2000 vytýčila pojednávajúce na deň 21. 6. 2000, na ktoré sa nedostavil odporca a jeho právny zástupca, preto bolo pojednávajúce odročené na 18. 9. 2000, na ktoré bol volaný znalec, ktorý neprevzal predvolanie na pojednávajúce, preto bolo pojednávajúce 18. 9. 2000 odročené na 20. 11. 2000, ktoré bolo odročené na 19. 2. 2001.

Dňa 11. 1. 2001 bolo vytýčené pojednávajúce na 4. 4. 2001, kde bol vypočutý znalec a pojednávajúce bolo odročené na 6. 4. 2001, kedy bol vynesenejší rozsudok, ktorým súd návrh zamietol.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie navrhovateľa dňa 30. 5. 2001, ktoré bolo doručené 1. 6. 2001 zástupcovi odporcu na vyjadrenie a 30. 7. 2001 bol právny zástupca urgovaný na zaslanie písomného vyjadrenia, ktoré zaslal 23. 8. 2001 a spis bol dňa 7. 9. 2001 predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní. Odvolací súd na pojednávajúci dňa 29. 1. 2002 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Spis bol doručený na Okresný súd Trnava 1. 3. 2002.

Dňa 5. 3. 2002 sudkyňa doručila uznesenie krajského súdu zástupcom účastníkov konania a 19. 3. 2002 vyzvala navrhovateľov, aby oznámili, či navrhujú do konania vstup vedľajšieho účastníka – S. a. s.

Dňa 13. 5. 2002 právny zástupca navrhovateľov oznámil, že súhlasia, aby do konania vstúpil vedľajší účastník a súd uznesením zo dňa 27. 5. 2002 pribral do konania vedľajšieho účastníka S., a. s., ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17. 6. 2002. Dňa

4. 7. 2002 sudkyňa doručila návrh vedľajšiemu účastníkovi na písomné vyjadrenie a vedľajší účastník zaslal súdu vyjadrenie 9. 9. 2002.

Dňa 22. 10. 2002 sudkyňa vyzvala zástupcu navrhovateľov na predloženie dokladov o výške uplatňovanej škody v zmysle uznesenia Krajského súdu v Trnave.

Dňa 9. 1. 2003 právny zástupca navrhovateľov predložil súdu upresnenie nároku na náhradu škody a žiadal, aby súd pripustil zmenu návrhu.

Dňa 22. 1. 2003 sudkyňa zaslala kópiu rozšíreného návrhu zástupcovi odporcu a vedľajšiemu účastníkovi na písomné vyjadrenie.

Uznesením zo dňa 27. 2. 2003 bola znalcovi priznaná odmena.

Dňa 11. 4. 2003 sudkyňa zaslala vyjadrenie vedľajšieho účastníka zástupcovi navrhovateľov a zástupcovi odporcu na písomné vyjadrenie, ktoré právny zástupca navrhovateľov doručil 15. 5. 2003.

Dňa 18. 6. 2003 sudkyňa vytýčila pojednávanie na 13. 10. 2003, na ktoré sa nedostavil odporca a jeho právny zástupca, preto bolo pojednávanie odročené na 2. 2. 2004, toto pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že do konania bude pribratý vedľajší účastník v zmysle upresnenia právneho zástupcu navrhovateľov.

Dňa 12. 2. 2004 sudkyňa vyzvala právneho zástupcu navrhovateľov na upresnenie podania zo dňa 13. 10. 2003, ktorý upresnil svoje podanie podaním zo dňa 25. 3. 2004.

Uznesením zo dňa 18. 5. 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. 6. 2004, bol pribratý do konania vedľajší účastník na strane odporcu – S.

Dňa 18. 8. 2004 sudkyňa doručila vedľajšiemu účastníkovi kópiu návrhu na písomné vyjadrenie, ktoré vedľajší účastník zaslal 13. 9. 2004.

Dňa 29. 9. 2004 sudkyňa vytýčila pojednávanie na 29. 11. 2004, kde bol vyhlásený rozsudok, v ktorom súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľom sumu 34.767,20 Sk.

Proti tomuto rozsudku podal 18. 1. 2005 odvolanie sťažovateľ – odporca a sudkyňa 25. 1. 2005 zaslala kópie odvolania zástupcovi navrhovateľov na vyjadrenie.

Právny zástupca navrhovateľov a vedľajší účastník sa vyjadril k odvolaniu 17. 2. 2005 a odvolanie vedľajšieho účastníka bolo zaslané právnemu zástupcovi navrhovateľov a odporcu na vyjadrenie 21. 2. 2005. Odporcovi sa nepodarilo doručiť výzvu na zaplatenie súdneho poplatku, preto boli vykonané dopyty na CEPO Banská Bystrica a na evidenciu väznic dňa 31. 8. 2005 a spis bol predložený krajskému súdu 9. 11. 2005.

Krajský súd v Trnave dňa 4. 4. 2006 vrátil vec bez rozhodnutia, nakoľko rozsudok nebol doručený vedľajšiemu účastníkovi do vlastných rúk.

Dňa 5. 4. 2006 sudkyňa doručila vedľajšiemu účastníkovi rozsudok do vlastných rúk.

Dňa 28. 4. 2006 odporca oznámil, že sa nachádza v Ústave na výkon väzby... a preto nemôže zaplatiť súdny poplatok.

Dňa 10. 5. 2006 sudkyňa vyzvala odporcu na oznámenie, čoho sa domáha svojim podaním. Odporca zásielku neprevzal, preto mu bola doručovaná na adresu trvalého bydliska, kde prevzal 26. 6. 2006, a dňa 25. 7. 2006 bol urgovaný na vyjadrenie, a 7. 11. 2006 opätovne, preto mu bola dňa 9. 1. 2007 uložená poriadková pokuta 5.000,- Sk. Uznesenie bolo doručované odporcovi prostredníctvom polície a nadobudlo právoplatnosť 20. 3. 2007 a dňa 2. 5. 2007 bol odporca opätovne vyzvaný, aby uviedol, čoho sa podaním domáha. Dňa 13. 8. 2007 bol opätovne urgovaný a dňa 20. 11. 2007 mu bola uložená poriadková pokuta vo výške 5.000,- Sk, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15. 2. 2008.

Spis bol predložený na Krajský súd v Trnave 29. 5. 2008 a krajský súd uznesením zo dňa 11. 6. 2008 zrušil rozsudok prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie.

Sudkyňa dňa 14. 7. 2008 dala doručiť uznesenie krajského súdu účastníkom konania a dňa 18. 9. 2008 predložila spis vyššej súdnej úradníčke na pripustenie zmeny návrhu. Vyššia súdna úradníčka uznesením zo dňa 17. 10. 2008 pripustila zmenu návrhu, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13. 11. 2008.

Sudkyňa 17. 12. 2008 vytýčila pojednávanie na 18. 2. 2009, ktoré žiadal navrhovateľ odročiť pre neprítomnosť jeho právneho zástupcu a pojednávanie bolo odročené na 23. 3. 2009, kde boli vypočutí účastníci konania a súd vyhlásil rozsudok, ktorým návrh zamietol.

Dňa 20. 4. 2009 podali navrhovatelia odvolanie proti rozsudku, ktoré dňa 21. 4. 2009 doručila sudkyňa ostatným účastníkom konania a vyzvala navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 28. 4. 2009 navrhovatelia podali odvolanie proti uzneseniu zo dňa 21. 4. 2009, ktorým súd vyzval navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku z odvolania.

Dňa 30. 4. 2009 sudkyňa zrušila uznesenie z 21. 4. 2009, ktorým vyzvala navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17. 6. 2009.

Dňa 15. 5. 2009 podali vyjadrenie k odvolaniu vedľajší účastník a 15. 6. 2009 sudkyňa predložila spis Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní.

Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 30. 9. 2009 zrušil rozsudok prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie. Toto uznesenie bolo doručené okresnému súdu 30. 10. 2009.

Dňa 3. 11. 2009 sudkyňa dala doručiť uznesenie krajského súdu účastníkom konania a dňa 27. 1. 2010 vyzvala účastníkov konania, aby písomne oznámili návrhy na doplnenie dokazovania.

Dňa 2. 2. 2010 právny zástupca navrhovateľov oznámil, že nemá návrhy na ďalšie dokazovanie. Odporcovi zásielka nebola doručená, preto 1. 3. 2010 sudkyňa dala doručovať zásielku odporcovi cestou súdneho doručovateľa, a bolo zistené, že odporca sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody v NVÚ...

Dňa 4. 3. 2010 sudkyňa vytýčila pojednávanie na 26. 4. 2010 a zároveň dala vypočúť odporcu v ÚVTOS..., ktorý výsluch bol vykonaný 13. 4. 2010.

Na pojednávaní dňa 26. 4. 2010 boli vypočutí účastníci konania a pojednávanie bolo odročené na 2. 6. 2010 za účelom výsluchu znalca. Znalec sa na pojednávanie nedostavil a pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom zisťovania vlastníka motorového vozidla v čase nehody. Odpovede na výzvy boli doručené súdu 15. 6. 2010, 29. 6. 2010 a 12. 7. 2010.

Dňa 13. 7. 2010 sudkyňa oznámila obsah správ právnenému zástupcovi navrhovateľov, ktorý dňa 23. 7. 2010 navrhol pripustenie vstupu ďalšieho účastníka na strane odporcu a zároveň žiadal o súhlas so zmenou návrhu.

Uznesením zo dňa 23. 8. 2010 vyššia súdna úradníčka pripustila vstup ďalšieho účastníka na strane odporcu, ako aj zmenu návrhu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12. 11. 2010.

Dňa 22. 11. 2010 sudkyňa vytýčila pojednávanie na deň 2. 2. 2011, na ktorom vypočula účastníkov konania a odročila pojednávanie na deň 23. 2. 2011 za účelom vyhlásenia rozsudku.

Dňa 23. 2. 2011 bol vyhlásený rozsudok, ktorým súd návrh zamietol a odporcom v 1. a 2. rade náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie navrhovateľa dňa 8. 3. 2011 a dňa 10. 3. 2011 sudkyňa zaslala kópiu odvolania navrhovateľom odporcom a vedľajšiemu účastníkovi na písomné vyjadrenie, ktorí vyjadrenie zaslali 24. 3. 2011 a 7. 4. 2011.“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 9. mája 2011, v ktorom okrem iného uviedol:

„Názor predsedkyne súdu prezentovaný v písomnom vyjadrení k sťažnosti, v zmysle ktorého prieťahy v konaní neboli spôsobené súdom a to s poukazom na priebežné vykonávanie jednotlivých úkonov zo strany zákonných sudcov je nesprávny.

Za zbytočné prieťahy je totiž treba považovať i neefektívnu činnosť súdu, zlé organizáciu jeho práce, nevyužitie zákonných možností k urýchleniu priebehu konania, nepripravenosť sudcu na jednotlivé úkony a podobne, na čo viackrát už vo svojich nálezoch poukazoval i Ústavný súd SR.

Neefektívnosť práce súdu v predmetnej veci (ktorá sa podľa názoru sťažovateľa podieľa na skutočnosti, že súd nedokázal o návrhu rozhodnúť v primeranej lehote) veľmi názorne ilustruje práve spomínaný prehľad úkonov uvedený v spomenutom vyjadrení. Vyplýva z neho napríklad, že súd vo vzťahu k súdnemu znalcovi Ing. M. A., ktorý mal vo veci vypracovať znalecký posudok, čakal takmer 4 roky a počas uvedenej doby mu iba priebežne a formálne zasielal písomné urgencie. Uvedená doba 4 rokov, po ktorú súd nebol schopný zabezpečiť vypracovanie znaleckého posudku (ktorý mal byť vypracovaný v lehote 60 dní) nejde (ako sa to mylne domnieva predsedníčka súdu) na vrub samotného znalca, ale Okresného súdu Trnava, ktorý má k dispozícii zákonom mu dané nástroje na to, aby znalcov (a iné osoby zúčastnené na konaní prinútil) k účinnej a rýchlej spolupráci.

Dôkazom neefektívnej činnosti súdu je i samotná skutočnosť, že hoci tento už viackrát vo veci rozhodol, jeho rozhodnutia boli vždy odvolacím súdom zrušené a vec mu bola tak opakovane vrátená na nové konanie a rozhodnutie...

Najviditeľnejším dôkazom neefektívnej činnosti súdu je však fakt, že stav právnej a faktickej neistoty, v ktorom sa účastníci konania stále nachádzajú a ktorý sa ukončí až právoplatným rozhodnutím vo veci samej, trvá už viac ako 15 rokov. Takáto dlhá doba

rozhodovania o návrhu, ktorého predmetom je uplatňovaný nárok žalobcu na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka je absolútne neprimeraný. V tomto smere nemožno vôbec súhlasiť s názorom prezentovaným v písomnom vyjadrení k sťažnosti, v zmysle ktorého vraj ide o vec skutkovo a právne zložitú. Otázky súvisiace s problematikou náhrady škody sú totiž v občianskom zákonníku dlhodobo nemenené, k týmto ustanoveniam existuje ustálená právna teória a judikatúra, takže v žiadnom prípade nie je možné považovať súdom prejednávajúcu vec za právne zložitú, t. j. takú, ktorá by mohla nejakým spôsobom zdôvodniť viac ako 15 rokov trvajúci súdny spor. Rovnako nie je možné považovať prejednávajúcu vec ani za vec skutkovo zložitú natoľko, že by sa údajnou skutkovou zložitou dalo zdôvodniť trvanie predmetného súdneho sporu.“

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 19. apríla 2011, ktoré považuje ústavný súd za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že spory, predmetom ktorých je rozhodovanie o náhrade škody vzniknutej v súvislosti s dopravnou nehodou, patria do bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Keďže v okolnostiach danej veci bolo pre rozhodnutie potrebné vypočúť viacerých svedkov a nariadiť znalecké dokazovanie, ústavný súd v zhode s názorom vysloveným predsedníčkou okresného súdu pripúšťa určitú mieru faktickej zložitosti napadnutého konania, čo však nemôže okresný súd zbaviť zodpovednosti za stav, v akom sa napadnuté konanie po viac ako 15 rokoch od jeho začatia nachádzalo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu.

2. Čo sa týka správania sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania v procesnom postavení žalovaného, ústavný súd zistil, že v určitej miere prispel k predĺženiu jeho priebehu. V uvedenej súvislosti je potrebné poukázať na to, že sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca sa nedostavili na nariadené pojednávanie (9. mája 1996, 30. mája 1996, 21. júna 2000 a 13. októbra 2003), no predovšetkým na to, že z dôvodu neuposlušnosti výzvy okresného súdu na zaujatie stanoviska k vlastnému podaniu z 24. apríla 2006 okresný súd uznesením z 9. januára 2007 a opakovane z 20. novembra 2007 sťažovateľovi uložil poriadkové pokuty po 5 000 Sk. Tieto skutočnosti je potrebné pripísať na ťarchu

sťažovateľa, keďže podľa názoru ústavného súdu prispeli k predĺženiu namietaného konania. Zároveň ich ústavný súd zobral do úvahy aj pri ustálení priznanej sumy finančného zadost'učinenia.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní, v súvislosti s čím poukazuje najskôr na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného dohovorom, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

Ak keď podľa zistení ústavného súdu bol postup okresného súdu v namietanom konaní v zásade plynulý, na druhej strane však je potrebné konštatovať, že bol poznačený veľkou neefektívnosťou, čo možno vyvodíť z toho, že meritórne rozhodnutia okresného súdu museli byť až trikrát v odvolacom konaní zrušené a vec bola zakaždým okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie. V prvom prípade rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 260/95-112 zo 6. apríla 2001 bol uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 337/01 z 31. januára 2002 zrušený, a v jeho odôvodnení sa k dôvodom zrušenia prvostupňového rozsudku okrem iného uvádza:

„Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade súd prvého stupňa pochybil, keď vec neposúdil podľa vyššie citovaných ustanovení, ale vec posúdil podľa ustanovenia § 420 Obč. zák., ktoré upravuje všeobecnú zodpovednosť za spôsobenú škodu.

Podľa názoru odvolacieho súdu, možno dať za pravdu súdu prvého stupňa, že doposiaľ vykonané dokazovanie nenasvedčuje tomu, že by odporca dopravnú nehodu na následky ktorej zomrela dcéra navrhovateľov zaviniť a nič nenasvedčuje tomu, že šetrenie dopravnej nehody by bolo políciou vykonané nedôsledne alebo, že by bolo nejakým spôsobom zmanipulované v prospech odporcu. Keďže však ku škode došlo pri prevádzke dopravného prostriedku, ide o objektívnu zodpovednosť, bez ohľadu na zavinenie.

Pre takéto prípady slúži však zákonné poistenie motorového vozidla, a preto odvolaciemu súdu nie je jasné, prečo súd prvého stupňa hneď po podaní návrhu nepribral do konania S., a. s., ako vedľajšieho účastníka. Napokon takýto návrh mohol podať ktorýkoľvek právny zástupca či navrhovateľov alebo odporcu.

V ďalšom konaní bude preto úlohou súdu prvého stupňa pribrať do konania S., a. s., ako vedľajšieho účastníka, keďže predmetnú škodu je možné uhradiť zo zákonného poistenia motorového vozidla Škoda 120 ŠPZ TT 07-52.

V neposlednom rade bude povinnosťou súdu prvého stupňa skúmať aj zavinenie poškodenej, resp. jej výlučné zavinenie, ktoré môže mať dopad na rozsah zodpovednosti odporcu ako prevádzateľa motorového vozidla, alebo aj na jeho prípadné zbavenie sa zodpovednosti za škodu, keďže možnosť použitia ustanovenia § 441 Obč. zák. vyplýva z jeho systematického začlenenia do spoločných ustanovení o náhrade škody, to znamená, že úprava dôsledkov zavinenia poškodeného za vzťahuje nielen na prípady všeobecnej zodpovednosti za škodu /§ 420 Obč. zák./, ale vzťahuje sa aj na prípady, keď ide o objektívnu zodpovednosť /§ 427 a § 428 Obč. zák./.

Napokon bude úlohou súdu prvého stupňa vykonať dokazovanie týkajúce sa výšky škody, keď doposiaľ navrhovatelia súdu žiadne dôkazy preukazujúce výšku škody nepredložili.“

V ďalšom priebehu konania krajský súd rozsudok okresného súdu č. k. 9 C/260/95-182 z 29. novembra 2004 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie uznesením č. k. 23 Co/134/08-265 z 11. júna 2008, keď v odôvodnení okrem iného uviedol:

„Aj napriek tomu, že nebolo rozhodnuté o zmene návrhu v zmysle ust. § 95 ods. 1 O. s. p., prvostupňový súd vydal rozsudok v ktorom prevzal práve petit, ktorý bol navrhnutý zmenou teda nie ktorý bol v pôvodnom návrhu žalobcov. Rozhodol o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľom v 1. a v 2. rade 34.767,20 Sk s 3 % ročným úrokom z omeškania od 4. 9. 1994 do 30. 4. 1995 a s 22 % ročným úrokom z omeškania od 1. 5. 1995 až do zaplatenia.

Týmto svojím postupom prvostupňový súd vydal rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a odňal tým účastníkom možnosť konať pred súdom. Rozhodol evidentne o návrhu, ktorý vôbec nepripustil zmenou v zmysle ust. § 95 ods. 1

O. s. p., preto muselo byť jeho rozhodnutie zrušené podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a vec podľa ods. 3 vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie...

Takéto zdôvodnenie rozhodnutia je však nedostačujúce, pretože mal prvostupňový súd jasne a stručne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie sa tým stalo tak isto preskúmateľným pre nedostatok dôvodov, čo je zase dôvodom na zrušenie rozhodnutia pre odňatie možnosti konať pred súdom účastníkom...

Prvostupňový súd sa mal zaoberať aj zavinením poškodenej, resp. jej výlučným zavinením, ktoré mohlo mať dopad na rozsah zodpovednosti odporcu ako prevádzateľa motorového vozidla alebo aj na jeho prípade zbavenie sa zodpovednosti za škodu, keďže možnosť použitia ust. § 441 OZ vyplýva z jeho systematického začlenenia do spoločných ustanovení o náhrady škody, tzn. úprava dôsledkov zavinenia poškodenej sa vzťahuje nielen na prípady všeobecnej zodpovednosti za škodu ale sa vzťahuje aj na prípady, keď ide o objektívnu zodpovednosť.

Prvostupňový súd sa vôbec týmito okolnosťami nezaoberal a jeho rozhodnutie sa stáva teda nepreskúmateľným aj z tohto pohľadu, a tým sa odníma účastníkom možnosť konať pred súdom. Prvostupňový súd vychádzajúc z výpovede odporcu z 24. 6. 1996, že videl chodkyňu, až keď vstúpila do cesty mimo prechodu pre chodcov a vtedy začal brzdiť a pri vynaložení všetkého úsilia už nemohol zabrániť tejto dopravnej nehode, mal považovať zrejme za vyvinenie sa v zmysle ust. § 428 OZ. Prvostupňový súd musí hodnotiť aj túto skutočnosť, ktorou sa vôbec vo svojom rozhodnutí ani odôvodnení nezaoberal.“

Napokon krajský súd rozsudok okresného súdu č. k. 9 C/260/1995-284 z 23. marca 2009 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie aj uznesením č. k. 23 Co/251/2009-311 z 30. septembra 2009, v ktorom odôvodnil toto svoje zrušovacie uznesenie najmä tým:

„Odvolací súd poukazuje už na predtým vydané uznesenie Krajského súdu v Trnave 23 Co/134/08-265 zo dňa 11. 06. 2008, kedy bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa takisto nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nebolo zdôvodnené v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., pretože prvostupňový súd mal jasne a stručne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval

za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Prvostupňový súd na základe predmetného uznesenia mal doplniť dokazovanie po pripustení zmeny návrhu v zmysle ust. § 95 ods. 1, tá zmena bola v podaní právneho zástupcu žalobcov z 02. 01. 2003, vykonať dokazovanie posúdením zodpovednosti v zmysle ust. § 427 ods. 1 O. z. i s poukazom na ust. § 428 O. z. veta druhá pri zhodnotení všetkých dôkazov hlavne znaleckých posudkov, či odporca nepreukázal, že sa škode nemohlo zabrániť aj pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré je možno od neho požadovať, či nejde o možnosť zbavenia sa objektívnej zodpovednosti za vzniknutú škodu, čiže možnosť špeciálnej liberalizácie. V opačnom prípade je poukázané tiež, že sa majú vykonať dôkazy na zistenie rozsahu škody, posúdenia či sa odporca s platením tejto náhrady dostal do omeškania, od kedy a či priznať úroky z omeškania. V zmysle ust. § 226 O. s. p. bol pre prvostupňový súd právny názor odvolacieho súdu záväzný...

Odvolací súd upozorňuje, že rozhodnutie súdu prvého stupňa znovu nezodpovedá zákonnému zdôvodneniu ako to ukladá ust. § 157 ods. 2 O. s. p., pretože prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí síce stručne uviedol čoho sa domáhal žalobca, ako sa vyjadril odporca ale nevysvetlil jasne, výstižne, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, tzn. že prvostupňový súd vôbec nevyhodnocoval dôkazy v zmysle ust. § 132 O. s. p., čiže podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom má starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo vrátane toho, čo uviedli účastníci. Na túto skutočnosť samozrejme upozornil vo svojom odvolaní právny zástupca žalobcov. Prvostupňový súd jednoducho uviedol záver, že odporca nemohol škode, dopravnej nehode a stretu s poškodenou zabrániť, ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať, a teda odporca sa v tomto prípade zbavil objektívnej zodpovednosti. Pre tento záver nemal prvostupňový súd dostatočne vykonané dokazovanie, pretože dôkazné bremeno v danom prípade zaťažovalo práve odporcu, ktorý preukázal, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať, tzn. čo mohol a mal spraviť prevádzateľ motorového vozidla, aby za súčasného stavu rozvoja techniky sa zabránilo škode, dopravnej nehode. Správna je pripomienka právneho zástupcu žalobcu, že

je po právnej stránke rozhodnutie súdu prvého stupňa nesprávne, pretože prvostupňový súd si neuvedomil, že ust. § 428 O. z. sa nevzťahuje na odporcu, ako na fyzickú osobu ale na odporcu ako prevádzateľa motorového vozidla.

Pre nedostatok dôvodov, pretože rozhodnutie nezodpovedá ust. § 157 ods. 2, pretože prvostupňový súd nezhodnotil dôkazy jednotlivo i v ich súhrne, iba ich vymenoval, ktoré vykonal ale ich nehodnotil. Neprihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Neuvedol, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Jeho rozhodnutie sa stáva nepreskúmateľným pre nezrozumiteľnosť a nad tým sa odňala účastníkom možnosť konať pred súdom a navyše súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Preto musel odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O. s. p. a vec vrátiť podľa ods. 3 súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“

Ústavný súd konštatuje, že v dôsledku uvedených krajským súdom zistených pochybení okresného súdu a nutnosti ich následnej korekcie rozhodnutiami krajského súdu v odvolacom konaní došlo k značnému predĺženiu priebehu napadnutého konania.

Na ťarchu okresnému súdu je potrebné pripísať aj neefektívny postup v súvislosti so znaleckým dokazovaním. Okresný súd napriek ním určenej 60-dňovej lehote na vypracovanie znaleckého posudku ani po takmer 4-ročnej nečinnosti znalca nevyužil proti nemu poriadkové opatrenia podľa § 53 OSP. Na uvedené pochybenie okresného súdu poukázal aj sťažovateľ vo svojom stanovisku z 2. mája 2011 k vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre vyslovil, že všeobecný súd vzhľadom na jeho povinnosť organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň obrátila fyzická alebo právnická osoba so žiadosťou o rozhodnutie, zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zveruje (vrátane poriadkových opatrení v zmysle § 53 OSP) aj vo vzťahu k súdному znalcovi. Uvedené sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na účastníka napadnutého

konania v procesnom postavení žalovaného. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca pri vypracovaní znaleckého posudku (napr. III. ÚS 110/01, III. ÚS 56/02).

Ústavný súd napokon hodnotiac postup okresného súdu tak, ako už vyslovil vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napr. IV. ÚS 173/05), konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neprijateľné, aby napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 15 rokoch od jeho začatia.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším neefektívnym postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 260/1995 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu vzhľadom na to, že namietané konanie nebolo ku dňu meritórneho prerokovania s'ťažnosti právoplatne skončené, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa v napadnutom konaní nachádza s'ťažovateľ v procesnom postavení žalovaného.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho

domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že stav právnej neistoty, v ktorom sa ako účastník konania nachádza, trvá už viac ako 15 rokov.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 9 C 260/1995 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. R. C. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá bola 741 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 123,50 €, t. j. spolu 247 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 261,82 €. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 314,18 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2011